

گفت‌وگوی صبا با عوامل نمایش «زنگوله پا»

تلفیقی از هنر شرق و غرب برای کودکان

این بود که کاری روی صحنه آمد که هم مخاطب بزرگسال دارد و هم مخاطب کودک و هر دو گروه این مخاطبان از کار لذت می‌برند. بخصوص اینکه مخاطب بزرگسال احساس نمی‌کند که در حین دیدن یک نمایش کودک دو ساعت زمانش تلف شده است. مخاطبان زیادی داشتیم که با اصرار ما همراه با کودکانشان به تماشای این کار نشستند و پس از نمایش هم به لحاظ مفهومی و هم از لحاظ سرگرمی رضایت داشتند.

این دوره از اجراها چندمین دور اجرای این اثر است؟

این کار یک بار در ششمین دوره جشنواره شهر روی صحنه رفت، یک دور اجرا در تالار هنر داشتیم و این روزها نیز در سالن سینما تئاتر کانون پرورش فکری روی صحنه می‌رویم.

با توجه به اینکه داستان بز زنگوله پاداستانی شناخته شده است در کارگردانی از چه مولفه‌هایی برای تغییر حال و هوای کار استفاده کردید؟

البته خود متن با توجه به اینکه نگاه مفهومی به این کانسپت داشت تفاوت‌هایی را با داستان اصلی ایجاد کرده بود. اما خود ما بر اساس علاقه شخصی مان به دنبال کار موزیکال بودیم و بسیار مهم بود که کار مولفه‌های یک اثر موزیکال را داشته باشد، بنابراین موزیک زنده، طراحی حرکت و رقص استفاده شد. در ضمن هر دوی ما نگاهی کردیم به آنچه که از لحاظ فرهنگی داشتیم و سراغ نمایش‌های ایرانی و تعزیه خوانی رفتیم و از قالب‌های آنها در این کار استفاده کردیم و کار تبدیل شد به یک اتفاق ترکیبی،

نمایش «زنگوله پا: یک روایت موزیکال» به نویسندگی محمود بهادری و کارگردانی مشترک رامین بهادری و شیرین کاشفی در سالن سینما تئاتر کانون پرورش فکری دومین دوره اجرای خود را با فاصله‌ای چند ساله از سر گرفته است. این نمایش که نگاهی جدید و متفاوت به قصه بز زنگوله پادارد بخاطر استفاده از موسیقی زنده و تلفیق شیوه‌هایی از نمایش ایرانی با مولفه‌های نمایش موزیکال اهمیت دارد و با استقبال خوبی مواجه شده است. بازیگران این نمایش مینا مقامی‌زاده، آریین نصری مهر، لیلا خسروی، ساناز امیری، بارمان اهورا و امیر محمد انصافی هستند. در ادامه گفت‌وگوی خبرنگار صبا با عوامل این نمایش را می‌خوانید.

مریم عظیمی
گفت‌وگو

رامین بهادری، کارگردان:

حفظ مولفه‌های کار موزیکال اهمیت داشت

با توجه به اینکه نمایشنامه به قلم پدر شما زنده یاد محمود بهادری است کارگردانی مشترک شما با شیرین کاشفی چه روندی را طی کرد؟

کار من در اصل موشن گرافیک و ساخت انیمیشن و ویدیو آرت برای تئاتر است و ورودم به تئاتر کودک کلاً با ماجرای ویدیو مپ کردن و ساخت تصویر و ویدیو برای آثار کودک بود که با نمایش «جادوگر کوچولو» آغاز شد. البته پیش از این نیز هر دوی ما تجربه‌هایی در کارگردانی داشتیم یعنی من کار انیمیشن کوتاه کارگردانی می‌کردم و خانم کاشفی هم علاوه بر اینکه تحصیلاتشان در زمینه کارگردانی تئاتر بوده در زمینه بازیگری کودک هم فعالیت داشتند و چند تئاتر بزرگسال و سنتی کارگردانی کرده بودند. ما خیلی نگران این بودیم که مبادا دو ملک در یک ملک نگیجند اتفاق بیافتد ولی خوشبختانه واقعاً پیش نیامد و همه چیز خوب و به خصوص گروهمان خوب و درجه یک بودند. حضور افرادی که به شدت همراه بودند و اگر نبودند کار مسلماً به شکل دیگری بود و شاید به نتیجه نمی‌رسید. در نهایت اینجا این دو فضا به هم گره خوردند

و تلاش کردیم تا هر کدام از ما یک تکه از پازل خلاقه کار را به کمک گروه تکمیل کنیم.

در مورد متن و تغییراتی که روی آن اعمال شد بگویید؟

پدرم این متن را اوایل دهه ۷۰ نوشته بودند و کار به صورت فیلمنامه انیمیشنی برای بزرگسالان بود که نگاهی مفهومی به کانسپت و قصه شنگول و منگول داشت اما کار در گنجه ماند و دیگر رخ آفتاب را ندید و متأسفانه پدر سال ۸۱ فوت کردند. اما خوشبختانه خوانشی از متن موجود بود که خود پدر این متن رو روی نوار خوانده بودند و ما تکه‌هایی از آن را در کار استفاده کردیم و در واقع در حال حاضر راوی این کار پدرم هستند. البته از آنجایی که این متن برای بزرگسالان بود مجبور بودیم در قسمت‌هایی از آن تغییراتی ایجاد کنیم مثلاً در متن اصلی راوی قصه مادر بزرگی است که برای نوه‌هایش در یک شب بارانی داستان زنگوله پا را بوسیله عروسک‌ها روایت می‌کند و در بخش‌هایی از متن اصلی دیالوگ‌ها به شکلی بود که باید آن را با مخاطب کودک متناسب می‌کردیم. اتفاقی که در نتیجه افتاد

